A°. 1840. WOENSDAG,

N°. 75. 16 SEPTEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 12 September 1840.

Van wege Zijne Excellentie den Heer Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden:

1°. Aan het Slavenkind *Marius Christiaan;* toebehoord hebbende aan J. H. RIJHINER.

2°. Aan de Slavin *Cornelia* en haar Kind *Alexander;* toebehoord hebbende aan JOSEPH van BEERENSTEIN.

3°. Aan den Slaaf *Andries;* toebehoord hebbende aan Mr. P. FIERS SMEDING.

4°. Aan den Slaaf *Laurens;* toebehoord hebbende aan SALOMON SOESMAN JUNIOR.

5°. Aan de Slavin *Petronella;* toebehoord hebbende aan ISAAC BROMET. — En

6°. Aan de Slavin *Premiere* en haar Kind *Paul;* toebehoord hebbende aan de Wed. J. M. DE VRIES geb. ABIGAEL ALEXANDER; — en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

1°. MARIUS CHRISTIAAN RHIJNIER.

2°. CORNELIA MAGDALENA FERROL.
ALEXANDER FERROL.

3°. ANDRIES SMELT.

4°. JOHANNES LAURENS DUINOORD.

5°. PETRONELLA REBECCA TIMOR.
En

6°. ELISABETH RAVALES.
JOSUA PAUL RAVALES.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 14 September 1840.

(32877) HENRY ARNOLDUS DUCORAL, heeft op heden aanteekening gedaan van zijn voorgenomen vertrek uit deze Kolonie.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

ADVERTENTIEN.

AANBESTEDING.

De Administrateur van Financien, zal onder de nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Heere Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, aan de minst inschrijvende, besteden:

HET AANMAKEN VAN TWEE *ZIJGEBOUWEN* en de *OMHEIGING*, ACHTER HET NIEUWE GEBOUW, NAAST HET GEREGTSHOF; volgens de teekeningen en bestekken, welke, benevens de konditien en voorwaarden, ten zijnen kantore voor de gegadigden ter *inzage* liggen, alwaar de verzegelde inschrijvings-billetten zullen worden aangenomen tot Zaturdag den 26sten dezer maand, des morgens ten *negen* ure.

Paramaribo, den 12 September 1840.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

(32858) Van wege het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, wordt bij deze ter kennisse van de daarbij belanghebbenden gebragt dat JOSINA ADOLFINA van PARDO, zich bij rekeste aan het Collegie heeft gewend, met verzoek dat aan haar mag worden af- en overgegeven, den Boedel van wijlen SANDER van JUDITH van KOOPMAN, bij den H. Doop genaamd JULIUS SANDER; zullende wanneer daartegen geene oppositien mogten inkomen, door welgemeld Collegie na verloop van *zes* weken, daarop worden gedisponeerd als hetzelve vermeenen zal te behooren.

Paramaribo, den 12 September 1840.

De Secretaris *ad interim*,
F. C. COBLIJN.

(33778) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 18den September 1840, des voormiddags om *half negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Saramaccastraat*, La. E. No. 35 Nieuwe Wijk en La. D. No. 519 Oude Wijk; aankomende den Boedel wijlen J. H. SAMSON.

Paramaribo, den 12 September 1840.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

De Heer BENJAMIN WEIJL, als *Stedelijk Heel- en Vroedmeester* en de Heer CARL BUCHLEIN, als *Heelmeester* in de Divisien, door de *Commissie van Geneeskundig Onderzoek en Toevoorzigt* geadmitteerd zijnde; zoo wordt hiervan, door deze, aan de belanghebbenden kennis gegeven.

Paramaribo, 14 September 1840.

De Scriba der Commissie voornd.,
JOHs. ABRAHAMSZ.

(33779) De ondergeteekende is woonachtig in de *Klipsteenenstraat*, La. A. No. 247; laatst bewoond door Dr. ARRIAS.

Paramaribo, 15 September 1840.

B. WEIJL,
Stedelijk Heel- en Vroedmeester.

WORDT TE HUUR GEVRAAGD:

10 à 12 SCHILDERS-KNECHTEN, om in de Stad te werken, tegen *f* 1-20 per dag, door
(33782) A. S. ALBERGA.

(33780) Aangebragt per het Schip *Hillegonda Ida*, Kapt. H. A. HENDRIKS, en te bekomen bij

C. R. BERNER & Co.:

NIEUWE AARDAPPELEN in *half* muds manden, beste BOTER, HAMMEN, vaatjes ROLPENS, WORST en SAUCIJSJES.

J. L. GELLÉE

heeft met de laatst gearriveerde Schepen ontvangen, en biedt tegen *civiele prijzen* te koop:

Beste Vriesche BOTER in 14 ℔ vaatjes, heele-, halve- en kwart tonnen ZOUTVLEESCH, GORT in 3 zaks vaten, *nieuwe* AARDAPPELEN, ROODE WIJN in oxhoofden, JENEVER in kelders, manden SELTSERWATER, PATENT- en LIJN OLIE in pullen.

Steenen, Kalk en Cement.
(33781)

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 10den, het Schip Atalante, Kapt J. J. Brouwer, naar Coppename.

Idem, de Nd. Am. Brik Cygnet, Kapt. C. Fitz, naar Gloucester, lading: 341 vaten Malassie.

Den 15den, de Nederlandsche Schoener Jan Ernst, Kapt J. A. de Haseth naar Curaçao. —— Passagiers: de Heeren Hermanus Rojer, Jean Baptiste Montecattini, Machiel de Veer en Benjamin Cohen Carillon.

Idem, de Engelsche Schoener Mary, Kapt. A. Meldrum, naar Demerary. —— Passagier: de Heer Isaak Samuel Jesserun.

Mengelingen.

DE VIER PALIKAREN EN HUN VLOEK.

(Geschiedkundig verhaal uit den Vrijheidskrijg in Griekenland.)

Niet ver van Miraka, een weinig beteekenend plaatsje in het westelijke gedeelte van Morea, waar eens het zoo vermaarde Olympia stond, de plek, op welken de Helleniesche geest zijne schoonste zegepralen vierde, waar de wijdberoemde tempel van *Jupiter Olympius* zich verhief, waar de zangen van *Sappho* en *Pindarus* weêrgalmden, en *Thycydides* zijne geschiedenissen las, waar de olympische spelen alle vier jaren zoo glansrijk gevierd werden, daar, op deze zoo merkwaardige plaats staren nu den reiziger slechts weinige akelige bouwvallen aan, die alleen aan ellende en verwoesting, en niet aan glans en pracht doen denken.

Ten tijde, dat de vrijheidskrijg begon, stond *Theodorus Wladimirescos* achter deze ruïnen op den loer, en hield zijne oogen strak op eene alleenstaande armoedige hut in de nabijheid gerigt. »Thans," — zeide hij tot zich zelven — »thans is het tijd," toen een reeds diep ter aarde gebogen grijsaard uit de hut trad, en zich in een nabij gelegen olijfbosch begaf. Terstond verliet hij zijne schuilplaats, snelde naar de woning des ouden mans, ging er in, en sloot de deur achter zich toe.

»Vind ik u eindelijk alleen, mijn oogappel, mijne ziel, mijne schoone *Evanthia*," — riep hij een bevallig meisje toe, dat in het vertrek bezig was. en van zijn plotseling binnendringen zigtbaar verschrikte. »Thans of nooit," — ging hij voort, — »moet gij de mijne zijn, de mijne, al moest ik mijne vrijheid daarvoor geven."

»Arme *Wladimirescos!*" — zeide *Evanthia* lagchende, — »gij spreekt van de vrijheid, als een blinde van het zien; maar indien gij wist, wat vrijheid is, zoudt gij dezelve niet voor het eenvoudige hart van eene arme herdersdochter ten offer bieden. Daarenboven heeft mijn vader mij ten strengste alle verkeer met u verboden, zonder mij de oorzaak daarvan te zeggen. en dit is genoeg, om nu noch ooit de uwe te worden."

Naauwelijks had zij deze woorden uitgesproken, of er werd hevig op de deur geklopt.

»He daar, open, open, ik heb dorst, geef mij eenen dronk waters, open!"

Het meisje wilde open doen, maar *Wladimirescos* liet het niet toe, en hij ging zelf naar voren, om den onstuimigen gast te vreden te stellen.

»Hoe, gij hier, *Wladimirescos?*" — vroeg de dorstige reiziger, — »kom, dan wil ik hier in huis ook eene wijl uitrusten, want waar gij zijt, daar is vast ook een mooi meisje."

»Er is voor ons beiden geene plaats," — fluisterde hem *Wladimirescos* toe.

»Kom gekheid," — hernam *Melodine*, »waar voor éénen Palikaar plaats is, daar is ook plaats voor twee," — en hiermede drong hij, zonder verdere woordenwisseling door tot in het vertrek van de verbaasde *Evanthia*.

»Heb ik het niet gezegd," — zeide de laatst aangekomene, — »het meisje heeft genoeg bekoorlijkheid voor twee Palikaren, wij zullen zamen deelen."

Wladimirescos sloeg eenen toornigen blik op zijnen medgezel, maar daar hij de vaste beradenheid van dezen zag, riep hij: »deelen, nimmer! maar *Evanthia* mag kiezen, zij mag eenen van ons Palikaren uitkiezen."

Evanthia, bleek van ontsteltenis over dit ergerlijke tooneel, was willens te antwoorden, toen er andermaal aan de deur geklopt werd.

»Laat ons het meisje snel in een zijvertrek brengen," — sprak *Wladimirescos*, — »er mogt eens een nieuwe minnaar komen."

Maar *Melidone* trok *Evanthia* schielijk naast zich op de bank, en stak zijn zwaard voor haar in den grond.

»Voorloopig behoort het meisje mij," — zeide de eerste Palikaar, en legde evenééns zijn goed zwaard voor de voeten van het meisje.

»Neen," — hernam de andere, — »zij zal dengenen toebehooren, die haar het beste verdedigt."

»Welligt zal zij hem behooren, die haar verovert," — riep de derde, die over het lange wachten ongeduldig de deur door eenen geweldigen stoot deed openspringen, en zich insgelijks met trotschheid eenen Palikaar noemde, wiens naam eenen goeden klank had.

»Ik heet *Nutsos*," — voegde hij er met veel zelfgevoel bij.

Onder deze bedrijven was het avond en donker geworden, en slechts de glinsterende zwaarden, die, op de vermetele uitnoodiging van den derden Palikaar, elkander vonkenspattende kruisten, verspreidden hier en daar eenen lichtstip.

Het gekletter der zwaarden bragt eenen juist daar voorbij rijdenden, vierden jongen man in huis; het was insgelijks een Palikaar, *Palascas* genaamd, die zich, bij het aanschouwen van den strijd, dadelijk aan de zwakste zijde stelde, en, zonder zich om de oorzaak te bekommeren, duchtig mede toesloeg.

Op eens wierp zich *Evanthia* met eenen uitroep van ontzetting tusschen de vechtenden, en op hetzelfde oogenblik voelde ieder van de vier strijders, dat hij met zijn zwaard de ongelukkige gewond moest hebben.

Terwijl dit voorviel, kwam ook de oude herder in zijne hut terug, met eene lantaarn in de hand, welke haar schijnsel op het bloedige lijk van zijne eenige dochter wierp.

Verward en beschaamd over zulk eene onridderlijke daad, lieten de vier Palikaren voor den grijzen, ongelukkigen vader van de ontzielde *Evanthia* hunne zwaarden ter aarde zakken. De oude zette zich zwijgend op den grond neder, naast het geliefde lijk, en zag de vier jongelingen met strakke blikken aan.

»Zoudt gij ons misschien gaarne voor dien moord gestraft zien?" — vraagde een der moedwillige Palikaren, na eene lange angstvolle pauze, op eenen honenden toon aan den armen ouden man.

»Dat doet het noodlot!" — antwoordde deze profetisch. — »Mijn arm is te zwak, om u te straffen, en de tegenwoordige wetteloosheid beschut u voor den arm der geregtigheid. Ik ken u en uwe vaders; deze beklaag ik, want hunne zonen hebben heden den vloek eens ongelukkigen op zich geladen. U allen vier, zoo als gij hier bij elkander zijt, zal hetzelfde verschrikkelijke lot treffen. Even als gij mijn eenig kind met bloed bevlekt, en mij mijnen eenigen steun in mijnen ouderdom ontroofd hebt, zoo zal ook uwe jeugdige kracht in haren bloei verbroken worden, en uw kokend bloed zal de aarde verwen. Even als gij mijn welgesteld huis in ellende en armoede gestort hebt, zoo zult gij uw schoon vaderland, door partijen en tweedragt verscheurd, niet anders dan verwoest en in ellende aanschouwen, den dag der vrijheid niet beleven, en, gelijk gij in de duisternis de verradene gedood hebt, zult gij allen ook zelven door verraad eenen geweldigen dood sterven."

»Eene aardige voorspelling, oude," — zeide de vier Palikaren lagchend, — »wanneer zij vervuld wordt, zullen wij er u berigt van geven; zoo lang kunt gij u met uwe smart bezig houden:" — en zoo verlieten zij ligtzinnig spottende en lagchende, alsof er niets voorgevallen was, het rampzalige huis. —

Na vele jaren werd het lijk van eenen meer dan honderdjarigen grijsaard uit eene eenzaam staande herdershut ten grave gebragt.

»Hij kon niet sterven," — zeide het volk bij zijne begraving, — »voor dat zijn vloek aan de vier Palikaren van den vrijheidskrijg vervuld werd en die vervulling heeft op eene ontzettende wijze plaats gehad."

Theodorus Wladimirescos liet zich door vreemden invloed verleiden, om, tot de Turken over te gaan, verried zijnen vriend *Hypsilantes*, en verbrak zijnen eed tegen God en vaderland.

De verrader werd door *George den Olympier* gevangen genomen. *Hypsilantes* onderteekende zijn doodvonnis, en droeg aan *Orphanas* op, hetzelve spoedig en in het geheim te voltrekken. Deze bragt den verraderlijken *Capitano* des nachts diep in een woud naar een graf, aan hetwelk een Albanees nog met de spade arbeidde. Op een gegeven teeken trad een andere Albanees, met eene korte sabel gewapend, te voorschijn, en vermaande hem, om zijn gebed tot God te doen. De ongelukkige riep uit: »Ach, dat is de vloek des grijsaards, schiet mij liever dood!" — hij bedekte zijn gezigt, en zeeg onder den tweeden houw van den Albanees neder. Zijn lijk viel in den kuil; steenen en boomstammen, met welke men hem dadelijk bedekte, zijn het grafteeken van *Wladimirescos*.

De gelukkige gevechten van *Melidone* tegen de Osmannen verwekten den nijd en de verbittering van den roemzuchtigen Capitano *Rhussos*, die zich voornam, *Melidone* bij de eerste gelegenheid te vermoorden. Deze verrader had zich, toen *Melidone* eens bij hem kwam, om hem te bezoeken, achter de huisdeur verscholen, viel, zoodra hij den ongelukkige zag binnenkomen, op hem aan, en kloofde hem met eenen sabelhouw het hoofd. *Melidone* viel op den grond, zag zijnen moordenaar met wild rollende oogen aan, en sprak: »ha, gij hebt mij verraden, ik sterf jong, en het jammert mij, dat het mij niet vergund geworden is, mijn leven aan het geluk mijns vaderlands ten offer te brengen." — Hij loosde eenen zwaren zucht. en met den uitroep: »O, *Evanthia*," — blies hij den laatsten adem uit.

Nutsos en *Palascas* werden van den wantrouwenden Capitano *Ulysses* gastvrij ontvangen, terwijl de anders zoo dappere en lofwaardige aanvoerder in het binnenste van zijn hart een laakbaar voornemen koesterde. Door het gerucht misleid, alsof zijne gastvrienden van het uitvoerende bewind in het geheim bevel hadden ontvangen, om hem naar Korinthe te lokken, waar zij hunne aanklagten tegen zijne trouw voor den Areopagus zouden doen gelden, gaf hij, na het gastmaal, met eenen geborduurden doek een teeken, waarop vier-en-twintig soldaten van zijne bende te voorschijn traden. »Kameraden," — sprak hij, — »brengt deze door eene krachtelooze regering gehuurde sluipmoordenaars uit mijne oogen; ik wil geen' van beiden ooit weder zien." Men greep hen aan, en sleepte hen uit de tent. *Ulysses* ging bewogen op en neer; zijn gelaat was ontsteld, zijne haren rezen te berge, hij hoorde twee geweerschoten, eenige tranen rolden over zijne wangen — *Nutsos* en *Palascas* waren niet meer onder de levenden.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het gekoperd tweedeks Fregatschip Maria Frederika. Kapt. Klaas Boeles de Weerd. — Adres bij Gebroeders Reijns. — Sluit 6 October.

Het gekoperd driemast Galjootschip Wilhelmina. Kapitein Johan Nielsen Klint. — Adres bij C. J. Leijsner. — Sluit ultimo dezer.

Het gekoperd tweedeks Fregatschip de Jonge Lodewijk Anthonie, Kapt. Renk Tjeboes. — Adres bij C. J. Leijsner. — Sluit ultimo dezer.

Het gekoperd tweedeks Brikschip Astrea, Kapt. J. A. de Lang. — Adres bij J. L. Gellee. — Sluit 18 dezer.

Het gekoperd tweedeks Fregatschip Wilhelmina Maria, Kapt. J. C. Atkes. — Adres bij J. L. Gellée. Sluit 15 November.

Het Nederlandsch gekoperd tweedeks Barkschip Suriname, Kapt. Reindert van der Meij. — Adres bij J. L. Gelleé. — Sluit 30 dezer.

Het Nederlandsch Kofschip Hillegonda Ida, Kapt. H. A. Hendriks. — Adres bij J. L. Gellée.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Sophia Cicilia. Kapt. J. C. Radeloff. — Adres bij Keaswil en Co. Sluit 1 October.

Het Nederlandsch Kofschip Harmonie, Kapt. J. Addieks. — Adres bij Gebroeders Reelis.

NAAR ROTTERDAM.

Het Nederlandsch Kofschip de Vrede, Kapt. D. J. Wiersma. — Adres bij J. L. Gellée.

Stand der Maan.

3	*SEPTEMB.*	EERSTE KWARTIER.
11	»	VOLLE MAAN.
18	»	LAATSTE KWARTIER.
25	»	NIEUWE MAAN.

Watergetijen.

		Hoog Water.		Laag Water.
16 WOENSDAG.	's morgens	10-15	's avonds	4-15
17 DONDERDAG.	»	11-06	»	5-06
18 VRIJDAG.	»	12-00	»	6-00
19 ZATURDAG.	»	12-51	»	6-51

GEDRUKT BIJ GEZUSTERS SERRES,